

Hvor din Frelser utestenges - bør du kanskje selv gå inn?

Selv de beste bedehustradisjoner kan bli et hinder for vekkelse og nytt liv!

Evangeliet er det samme, arbeidsformene må skifte fra generasjon til generasjon. Dette har alltid vært en stor utfordring for de ulike generasjoner kristne. De arbeidsredskap foreldregenerasjonen vår fant mest tjenlig i misjonsarbeidet trenger ikke å være det neste generasjon vil bruke.

“Vekkelsesgenerasjonene” (fra ca. 1880 – 1960) hadde møteukene på bedehuset som sitt beste redskap for å nå nye med evangeliet. Samfunnet var slik at alle gikk på bedehuset og alle hadde en grunnleggende kristendomsforståelse gjennom sin skolegang. Møteukene kom på rekke og rad på bedehuset. Folket kom, vekkelser kom og mennesker ble frelst.

I dag kommer ikke de “ufrelste” på bedehuset. De fleste nordmenn under 50 år har heller ikke den samme kristendomsopplæring som tidligere generasjoner. Dette gir oss nye utfordringer og behov for nye arbeidsformer. Det er ikke lenger slik at flest mulig møteuker på bedehuset nødvendigvis er den beste misjonsstrategien. I dag er utenfor bedehuset vi møter de som trenger å høre evangeliet.

Å ha møtepunkt med sine medmennesker er en forutsetning for at vår generasjon skal bringe videre fortellingen om Jesus. Det krever at vi er tilstede der folk er, og det kan bety at vi skal gå på steder hvor tidligere generasjoner kristne ikke gikk (og heller ikke trengte å gå). Mange av oss vokste opp med lærdommen “*der din frelser utestenges må du ikke selv gå inn*”, en strategi som kunne være klok og viktig i tidligere tider. I dag er det ofte motsatt, god misjonsstrategi er at noen går inn der Jesus utestenges og er hans representant. Det er forskjell på god misjonsstrategi og gode tradisjoner. Vi skal alltid lære av tidligere generasjoner, men samtidig be om Guds hjelp til å formidle evangeliet til vår samtid på en troverdig og god måte.

En person opplevde det riktig å gå på fotballtrening med old-boys laget i bygda hver tirsdag. Slik fikk han kontakt med sine naboer og lærte dem å kjenne. Samme kveld er det fast bønnemøte på bedehuset. Han har fått flere negative reaksjoner fra noen av de fast på bønnemøte om at han velger feil. Men kanskje er det slik at den vekkelser man ber så inderlig om på bønnemøtet ikke kan begynne uten at en medkristen går på fotballtrening eller andre såkalte “verdslige” aktiviteter?

Gud trenger oss på bønnemøtene. Gud trenger oss på bedehuset. Der finner vi føde, styrke og utrustning. Der møter vi forkynnelsen som styrker og kaller oss til innsats for misjonens Herre. Vi arbeider fortløpende med at det tilbud som er på bedehuset skal være så godt som mulig, både når det gjelder innhold/kvalitet, men også når det gjelder hva vi arrangerer og bruker krefter på. Bedehuset er fremdeles en viktig misjonsstasjon og det er viktig å prioritere sin plass i det kristne fellesskapet. La det også være sagt, møteuker kan fremdeles være et godt arbeidsredskap i misjonen.

Men først og fremst trenger Gud oss midt i vår hverdag, midt i livet sammen med våre medmennesker. Det er i dag et stort hinder for misjonsoppdraget at flertallet av aktive kristne ikke har venner eller omgås personer på fritiden som har et annet livssyn enn det man selv har.

Kretsstyret i NRI har bedt meg arbeide med spørsmålet om hvordan NRI kan bli en mer utadrettet organisasjon og bevegelse. Jeg vil både skrive, undervise og samtale mye om dette i tiden fremover, og jeg ber om innspill og tilbakemeldinger. Kanskje kan det bli vårt hovedtema når vi samles til neste kretsmøte?

Vi som brenner for andres frelse må ikke leve slik at vi motarbeider den vekkelser vi så sært ber Gud om å sende oss.